

paa, at den tidligere Regering allerede i det foreliggende Finanslovsforslag har foreslaaet en Besparelse paa 296 000 Kr. af de 820 000, som her er Tale om. Endvidere skal jeg gøre opmærksom paa, at det ikke bliver direkte Besparelse for Statskassen helt ud lige i dette Øjeblik, idet jo en Del af de Embedsmænd, som mister deres Embede, maa have Ventepenge og Pension.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Statens Tjenestemænd*. Formaalet med dette Forslag er væsentlig finansielt, ikke en fuldstændig Omstøbning af Tjenestemandslovens konstruktive Bestemmelser. Der skal, som den højtærede Statsminister nys udtalte, ved Besparelser indvindes et Beløb af mindst 60 Mill. Kr., for at der kan foretages en saadan Nedsættelse af Takster og Skatter til Staten og en saadan Lettelse af Kommunerne Byrder, at det kan betyde en væsentlig Aflastning for det kriseramte Erhvervsliv. Parikronen maa bringes til Gyldighed saavel paa Statens Udgiftsside som paa dens Indtægtsside. Under den gennemgribende Besparelse, der saaledes vil blive søgt effektueret, og som vil ramme alt og alle, som vil ramme ogsaa de sociale Udgifter, vil ramme Aldersrentenydere, Invalidiserentenydere o. s. v., under en saadan gennemgribende Udgiftsnedgang er det en Umulighed, at Statens Lønnings- og Pensionsudgifter, som nu er oppe paa 250 Millioner, kan lades urørte. Jeg skal ikke misunde Tjenestemændene den Lønning, de har, og jeg skal indrømme, at mange Tjenestemænd, navnlig de med stor Familie, kan have haardt nok ved at klare sig. Men det maa ikke lades ude af Betragtning, at netop under en Krise som den, hvori vi lever, en Krise, der betegnes ved en uhyre Usikkerhed paa alle Erhvervslivets Omraader, hvor de selvstændige erhvervsdrivende ser deres Indtægter gaa ned, saaledes som de nu indkomne Skatteangivelser begynder at give Begreb om, med 20—30 pCt. og mere, og hvor de, der er ansat, de, der nærmest maa regnes for Tjenestemænd, de store Funktionærstabe i de private Erhverv, ikke alene maa se deres Indtægter reducerede, men i meget stort Omfang bliver afskediget uden nogen som helst anden Grund, end at de Virksomheder, hvori de er ansat, ikke kan holdes oppe eller er nødt til at indskrænke sig i meget betydelig Grad — naar alle i den Grad lever med Sværdet over Hovedet og ikke ved, om de i Morgen staar paa Gaden uden Pension eller Understøttelse af nogen som

helst Art, saa indtager Statens Tjenestemandskorps trods de Vanskeligheder, det er udsat for, en privilegeret og begunstiget Stilling, for Statens Tjenestemænd er relativt sikrede. De Reduktioner, der finder Sted, finder væsentligt Sted i det løse, ikke pensionsberettigede Personale, og hvor det rammer de pensionsberettigede, har disse dog Ventepenge og Pension — de andre staar paa Gaden uden noget som helst. Naar Forholdet er dette, saa er det utænkeligt, at Tjenestemændene kan undgaa at tage deres Del af den almindelige Nedskæring, og det vil være meget uklogt, hvis ikke Tjenestemændene selv godvilligt indrømmer dette.

Naar en Nedsættelse af det Omfang som angivet af Statsministeren skal naas — og vi anser det alle i Ministeriet for at være nødvendigt, for at de Nedsættelser af Byrderne, statslige og kommunale, som kan naas derved, kan faa en saadan Karakter, at det kan medføre en virkelig Lettelse for Erhvervslivet —, naar dette skal naas, har det ikke været muligt at stille sig noget mindre Maal for Nedsættelserne paa Tjenestemandsløven end ca. 28 Mill. Kr. Der er jo nogle af disse 28 Millioner, som fremkommer ved Nedsættelser, som ikke er indregnet i Statistisk Departements Opgørelse over de 250 Millioner, som Lønnings- og Pensionsudgifterne i det hele andrager, men naar vi regner de Nedsættelser, som rammer de 250 Millioner, bliver det en Nedsættelse paa knap 10 pCt. gennemgaaende for Tjenestemændene.

Den Besparelse, her er Tale om, maa ligesom alle de øvrige naas i indeværende Rigsdagssamling. Krisen har naaet et Stadium og Erhvervslivets Vilkaar en Grad af Usikkerhed og Overbebyrdelse, som gør det umuligt at vente. Det er nu, vi har Krisen over Hovedet, og Lettelserne i Byrderne maa komme, saa snart det er muligt, med andre Ord de Forslag, her er Tale om, maa vedtages i indeværende Samling, hvis de skal have den Virkning, som er tilsigtet. Krisen venter ikke, og Lettelserne maa komme omgaaende. Prisniveauet er jo efter det sidste Pristal 181, i Sverige, der ligesom vi er et Guldland, er det 171; skal vi have Leveomkostningerne sænket til det, der er naturligt — og vi er over det naturlige her i Landet i Henhold til Kronens genvundne Guldværdi —, kan Staten og Kommunerne ikke være de eneste, der ikke respekterer Parikronen. Og jeg vil tilføje, at med et gennemsnitligt Pristal af 181 kan vi ikke blive ved at køre længere med et Pristal